

og retspraksis var i overensstemmelse med konventionen, jf. nærmere bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 130 (1986-87), hvorved Folketinget gav sit samtykke til ratifikation af konventionen (Folketings-tidende 1986-87, tillæg A, spalte 3983). Justitsministeriet fandt, at det alene var nødvendigt at foretage en enkelt ændring af straffelovens regler om straffemyndighed (jurisdiktionskompetence), jf. lov nr. 322 af 4. juni 1986.

Som anført af Straffelovrådet i betænkningen side 55-58 kan en traktat, der ikke indeholder udtrykkelige bestemmelser om nærmere krav til de deltagende stater inkorporering af traktaten, som udgangspunkt ikke fortolkes således, at der stilles særlige krav til eller om inkorporering af traktaten. Det er således de enkelte stater, der afgør, hvordan de vil efterleve traktatens forpligtelser.

Efter Torturkonventionens artikel 4, stk. 1, skal enhver deltagende stat sikre, at enhver torturhandling er strafbar i overensstemmelse med straffelovgivningen, og enhver deltagende stat skal gøre disse handlinger strafbare med passende straf under hensyn til deres alvorlige natur, jf. Torturkonventionens artikel 4, stk. 2.

Torturkonventionen indeholder ikke herudover nogen bestemmelse om, hvordan forpligtelsen til at gøre torturhandlinger strafbare nærmere skal opfyldes. Der fremgår således ikke af konventionen nogen forpligtelse for de deltagende stater til at kriminalisere tortur særskilt eller til i øvrigt at indføje en definition af tortur i statens straffelovgivning. Torturkonventionen indeholder heller ikke i øvrigt nogen bestemmelse angående den enkelte stats nærmere opfyldelse af forpligtelsen til at gøre torturhandlinger strafbare.

Forpligtelsen til at kriminalisere tortur betyder således ikke, at deltagerstaterne nødvendigvis skal indføre en selvstændig bestemmelse i straffelovgivningen, som kriminaliserer tortur.

På den anførte baggrund er der efter Justitsministeriets opfattelse og som anført af Straffelovrådet ikke grundlag for at antage, at Danmark er folkeretligt forpligtet til at indføje Torturkonventionens definition af tortur i straffelovgivningen, eller at Danmark i øvrigt er folkeretligt forpligtet til at indsætte en torturbestemmelse i lovgivningen. I overensstemmelse med almindelige principper for gennemførelse af internationale konventioner er det afgørende for, om Danmark lever op til sine folkeretlige forpligtelser vedrørende tortur, om dansk lovgivning indeholder bestemmelser, som medfører en passende straf for handlinger, der i konventionens forstand har karakter af tortur, og ikke, om der i dansk lovgivning findes en særskilt bestem-

melse, der kriminaliserer tortur, eller en bestemmelse, som definerer tortur.

2.2. Straffebestemmelser, der omfatter tortur

Der findes i dag ikke en særskilt bestemmelse vedrørende tortur i straffeloven, men torturhandling vil afhængig af deres konkrete karakter være omfattet af straffelovens bestemmelser om bl.a. legemskrænkelser (drab, vold mv.), tvang, trusler og forbyrdelser begået i offentlig tjeneste. Nedenfor redegøres for en række straffebestemmelser, som må anses for at være særligt relevante i forhold til torturhandling.

2.2.1. Torturhandling kan være omfattet af straffelovens 25. kapitel om forbyrdelser mod liv og lemme, herunder straffelovens § 237 om drab, som straffes med fængsel fra 5 år indtil på livstid. Endvidere kan nævnes straffelovens §§ 244, 245 og 246 om vold og andre legemsangreb, som i tilfælde, hvor der foreligger særdeles skærpnde omstændigheder, kan straffes med fængsel indtil 10 år.

Torturhandling kan endvidere være omfattet af straffelovens 26. kapitel om forbyrdelser mod den personlige frihed, herunder straffelovens § 260 om ulovlig tvang, hvorefter bl.a. den, som ved vold eller trussel om vold, om betydelig skade på gods, om frihedsberøvelse eller om at fremsætte usand sigtelse for strafbart eller ærerørigt forhold tvinger nogen til at gøre, tåle eller undlade noget, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Der kan også nævnes straffelovens § 261, stk. 1, om frihedsberøvelse, hvorefter den, som berøver en anden friheden, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år. Efter § 261, stk. 2, er straffen fængsel indtil 12 år, hvis frihedsberøvelsen sker for vindings skyld, eller frihedsberøvelsen har været langvarig eller bestået i, at nogen uberettiget holdes i forvaring som sindssyg eller mentalt retarderet eller bringes i fremmed krigstjeneste eller i fangenskab eller anden afhængighed i et fremmed land.

Torturhandling kan herudover være omfattet af straffelovens 27. kapitel om freds- og ærekrænkelser, herunder navnlig straffelovens § 266, hvorefter den, som på en måde, der er egnet til hos nogen at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, truer med at foretage en strafbar handling, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Torturhandling vil også kunne indebære seksuelle krænkelser, som er omfattet af straffelovens 24. kapitel om forbyrdelser mod kønsædeligheden, f.eks. straffelovens § 216 om voldtægt, som i tilfælde, hvor der foreligger særligt skærpnde omstændigheder, kan straffes med fængsel indtil 12 år.